

Sygn. akt IV Ka 537/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2017 r.

sprawy **K. P.**

syna F. i B. z domu H.

urodzonego (...) w W.

obwinionego z art. 98 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 8 czerwca 2017 r. sygnatura akt VI W 292/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 537 / 17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017r. sygn. akt VI W 292/16:

I. Obwinionego K. P. uznał za winnego tego, że e w dniu 23 lutego 2016 roku w D., prowadząc pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) poza drogą publiczną, nie zachował należytej ostrożności, wskutek czego doprowadził do zderzenia z pojazdem mechanicznym marki H. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez E.. H., czym zagroził bezpieczeństwu E. H., to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia określonego art. 98 kw i za to na podstawie art. 98 kw wymierzył karę grzywny w kwocie 300 (trzystu) złotych.

II. na podstawie art. 118§1 i 3 kpw zasądził od obwinionego K. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz koszty związane z uzyskaniem opinii biegłych sądowych z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej S. C. i Z.G.oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację tzw. osobistą.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił cyt. „ obrazę przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” poprzez całkowite pominięcie istotnych jej zapisów, jak i niewłaściwe zastosowanie innych, co zaskutkowało błędnym ustalaniem stanu faktycznego oraz naruszeniem zasady równości stron w postępowaniu, wynikającym bezpośrednio z przepisów art. 32 ust. 1 Ustawy Zasadniczej i wniosł o:

1) zmianę wyroku Sądu I instancji w całości, poprzez:

a) uznanie, iż to nie „obwiniony” K. P. był sprawcą kolizji;

b) odstąpienie od wymierzenia kary grzywny „obwinionemu” i zwolnienie go z kosztów postępowania za obie instancje.”

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wbrew oczekiwaniom apelującego kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinieniu obwinionego co do przypisanego mu wykroczenia z art. 98 kw mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk.

Bardzo obszerny wywód, w którym Sąd I instancji poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności, czyni zadość wskazanym w art. 7 kpk zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd poddał wnikliwej ocenie wersje zdarzenia wynikające z wyjaśnień obwinionego i przeciwnej jej wersji świadków E. H. oraz J. P., którą to ocenę wsparł analizą dostępnego materiału z nagrania monitoringu parkingu sklepowego oraz aż dwóch (o tożsamyach wnioskach końcowych) opinii biegłych sądowych z zakresu ruchu drogowego S. C. oraz Z.G.. W efekcie prawidłowej analizy dowodów Sąd Rejonowy przekonująco wskazał, z jakich powodów odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego na rzecz wersji wynikającej z zeznań świadka E. H. oraz zapisu monitoringu parkingu sklepowego.

Zarzuty i uzasadnienie apelacji sprowadzają się do prostej negacji ustaleń Sądu I instancji jako niezgodnych z wyjaśnieniami obwinionego. Niestety wyjaśnienia obwinionego to dowód osamotniony i niczym nie poparty.

Apelacja nie zawiera jakichkolwiek ważkich argumentów mogących podważyć trafność toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W szczególności nie odnosi się i nie podważa apelujący wniosków końcowych opinii biegłych, którzy w nader czytelny sposób dokonali analizy sekwencji ruchu obu pojazdów na parkingu sklepowym, która najdobitniej została przedstawiona na materiale zdjęciowym na k. 141-164 akt. Niestety obwiniony z sobie tylko wiadomych względów nie akceptuje ocen innych niż własne. W wyniku tego apelujący zaprezentował osobistą i niestety błędną - w okolicznościach faktycznych zdarzenia - analizę prawną art. 17 i art. 23 ust. 1 pkt. 3a ustawy prawo o ruchu drogowym

W badanej sprawie niezachowanie wyłącznie przez obwinionego należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru cofania przyniosło następstwo w postaci spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa E. H., co stanowi o wypełnieniu znamion ustawowych czynu stypizowanego w art. 98 kw.

Wymierzona obwinionemu kara spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna w wymiarze 300 zł (zatem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) nie jest karą niewspółmierną, lecz odpowiednio wychowawczą, która powinna wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

Z przytoczonych względów apelacja nie została uwzględniona.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji. Jak to wynika z danych pozyskanych w toku sprawy, obwiniony jest osobą zamożną, nie ma nikogo na utrzymaniu, więc zawarty w apelacji wniosek o zwolnienie obwinionego od kosztów postępowania za obie instancje nie może zostać uznany za skuteczny.